

[J. M. Pedersen.]

at udgifterne bliver dækket gennem de høje takster, kommer udlændinge, som benytter denne overfart, til at betale deres andel; jeg tror ikke, vi kan komme det nærmere, og jeg synes, det er en ganske udmærket løsning.

Der har været talt noget om den hurtige gennemkørsel af landet, og jeg har også læst pjecen fra Gedserudvalget. Jeg kender også disse ønsker om, at man skal bremse turisterne og beholde dem her i landet noget længere, så vi kan tjene på dem. Det er selvfølgelig et synspunkt, man kan gøre gældende, men man kan ikke stille krav derom. Udviklingen fører med sig, at vi må sørge for, at trafikforholdene er de bedst mulige, og det skulle være muligt for turistforeningen, for forretningslivet og i det hele taget for Danmark at gøre de udlændinge, som kommer herigennem, interesseret i at standse. Der er ikke tvivl om, at Danmark nok skal få fordel af den strøm af turister og forretningsfolk, der som følge af den hurtigere overfart vil komme her til Danmark. Hvis vi ikke har noget at friste med, er det vor egen skyld, så det spørgsmål løser sig af sig selv.

Jeg har sagt, at jeg er betænkelig ved de store investeringer, men jeg har givet tilsagn om at gå ind for dem, da de betyder et fremskridt. Jeg mener i det hele taget, at hvor det drejer sig om investeringer, som fremmer produktion og samfærdsel, skal vi ikke sætte ind med besparelser. Men selv om vi løser det foreliggende spørgsmål, ligesom vi for nogle år siden løste spørgsmålet om overfarten over Store-Bælt med Halsskov-Knudshovedruten, i hvilken sag jeg også var ordfører og anbefalede forslaget, går vi stadig væk uden om det virkelig alvorlige problem, nemlig Store-Bæltsbroen, som vil kunne løse vort trafikproblem i en meget lang fremtid.

Det kan lyde lidt underligt, at jeg drager spørgsmålet om en Store-Bæltsbro frem, når jeg lige har beklaget mig over de store investeringer. Men ved behandlingen af lovforslaget om Halsskov-Knudshovedruten rettede jeg en opfordring til myndighederne om hurtigst muligt at få udbudt bygningen af en Store-Bæltsbro i licitation. Jeg vil gå ind for, at vi skal lade private bygge den og ikke lade staten investere penge i det

foretagende. Jeg sagde dengang, og jeg vil gerne gentage det her, at vi har dygtige brobygningsfirmaer, som har vist, at de kan løse lignende opgaver i andre lande; det skal også nok vise sig, at de kan løse den opgave at bygge en Store-Bæltsbro. Og lad den så blive betalt gennem en afgift af dem, der kører over broen, i stedet for gennem skatterne fra mennesker, som ikke benytter broen og ikke har nogen glæde af den. Jeg vil igen opfordre til, at man går den vej ved bygningen af en Store-Bæltsbro.

Vi ved, at det varer længe — omkring 15-20 år — efter at vi har vedtaget, at der skal bygges en Store-Bæltsbro, inden den kan stå færdig, og det er klart, at med den udvikling, der er i trafikken, er det nødvendigt, at vi til sin tid har en Store-Bæltsbro. Der skal også tid til at udvide vort vejnet, så vejene kan tage den trafik, der kommer til den tid. Vi ser jo, at det går stærkt med forøgelsen af trafikken på vejene, og jeg vil derfor opfordre til, at man hurtigst muligt får taget fat på denne opgave; alt det andet er kun midlertidige løsninger. Det bliver år for år vanskeligere at klare problemet Store-Bælt, men gennemførelsen af det foreliggende lovforslag vil sikkert i nogen grad lette løsningen af dette problem, så at vi ved hjælp af Halsskov-Knudshovedruten, forudsat at der bevilges de fornødne færger, vil kunne klare trafikken i årene, indtil Store-Bæltsbroen kan blive bygget; men længere end 15-20 år kan det ikke gå; så må vi have en Store-Bæltsbro, og derfor vil jeg gerne opfordre til, at man tager fat på dette problem.

Jeg vil slutte mit indlæg med at forny mit tilsagn om, at vi vil give dette lovforslag en velvillig behandling og medvirke til dets hurtige gennemførelse.

Alfred Jensen: Da lovforslaget om fugleflugtslinjen i 1940-41 var til behandling her i tinget, gjorde den kommunistiske gruppes ordfører opmærksom på, at der jo var andre trafikproblemer end samfærdslen mellem Danmark og Tyskland, og at man også måtte have rede på, hvad der skulle gøres for at klare de problemer, vi havde inden for landets grænser.

Det forekommer mig, at som det lå den-